

РЕШЕНИЕ

№ 6471

гр. София, 10.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 178 СЪСТАВ, в публично заседание на
единадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния
състав:

Председател: Г.СТ.Т.

при участието на секретаря В.ХР.К.
като разгледа докладваното от Г.СТ.Т. Гражданско дело № 20221110104399
по описа за 2022 година

Производството е по реда Глава Тринадесета от Гражданския
процесуален кодекс (чл. 124 и сл. ГПК).

Образувано е по искова молба на ищеца „Т.С.“ ЕАД срещу ответника Д.
Д. П., гражданин на ИР., роден на ***** г.

Предявени са обективно кумулативно съединени искове с правно
основание чл. 79, ал. 1, предл. първо от ЗЗД, вр. с чл. 149 ЗЕ и чл. 86, ал. 1
ЗЗД, за осъждане на Д. Д. П., гражданин на ИР., роден на ***** г., да
заплати на „Т.С.“ ЕАД, ЕИК *****, сумите в размер на 914,21 лева, ведно
със законна лихва за периода от 28.01.2022 г. до изплащане на вземането ,
представляваща стойност на незаплатена топлинна енергия за периода от
01.05.2018 г. - 30.04.2020 г. за топлоснабден имот находящ се в гр. София, ул.
„Р.Ж.“ № 5, бл. А, вх. В, ет. 6, ап. 32, абонатен номер ****, 181,02 лева -
мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия за периода от
15.09.2019 г. до 08.12.2021 г. , 35,22 лева, ведно със законна лихва за периода
от 28.01.2022 г. до изплащане на вземането , представляваща стойност на
услугата дялово разпределение за периода от м. 02.2019 г. до м. 04.2020 г.,
7,12 лева - мораторна лихва върху главницата за дяловото разпределение за
периода от 31.03.2019 г. до 08.12.2021 г.

Ищецът твърди, че е налице облигационно отношение, възникнало с
ответника въз основа на договор за продажба на топлинна енергия при Общи
условия от 2016 г., чиито клаузи съгласно чл. 150 ЗЕ са обвързали
потребителите без да е необходимо изричното им приемане, защото
ответникът има качеството на потребител на ТЕ, тъй като е собственик на
топлоснабден имот. Поддържа, че съгласно тези общи условия е доставил за
процесния период на ответника топлинна енергия, като купувачът не е
престириал насрещно – не е заплатил дължимата цена. Твърди, че съгласно

общите условия купувачът на топлинна енергия е длъжен да заплаща дължимата цена съответно в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който е доставена енергията, като изпада в забава след изтичане на срока за плащане на сметките. Сочи, че потребителят дължи и заплащане на услугата „дялово разпределение“, за стойността на която е издавана фактура със срок на плащане, поради което ответната страна е в забава. Претендира разноски.

В срока за отговор на исковата молба по чл. 131 от ГПК, такъв е постъпил от ответника чрез адв. Ц., в който оспорва предявените искове. Не оспорва, че ответникът е собственик на имота. Възразява за изтекла погасителна давност. Прави искане претенцията да бъде отхвърлена.

Съдът, след като прецени доказателствата по делото и доводите на страните, съгласно разпоредбата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

По предявените осъдителни искове с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 149 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД в тежест на ищеца е да установи при условията на пълно и главно доказване следните правопораждащи факти, а именно: по иска за главница за топлинна енергия и лихва за забава - че спорното главно право е възникнало, в случая това са обстоятелствата, свързани със съществуването на договорни отношения между страните за доставката на топлинна енергия - че облигационното правоотношение е възникнало на соченото от ищеца правно основание – по силата на закона и с оглед притежаваното от ответника право на собственост върху имота през исковия период, обема на реално доставената до имота на ответника топлинна енергия, както и че нейната стойност възлиза именно на спорната сума, изпадането в забава в плащането на главното задължение; по иска за главница за цена на услуга дялово разпределение на топлинна енергия - че услугата за дялово разпределение на ТЕ е извършена през исковия период, както и легитимацията си да претендира дължимостта на това вземане и неговия размер и изпадането в забава на ответника.

Ответника следва да докаже възраженията си (правоунищожавачи, правоизключвачи или правопогасявачи) срещу съществуването на вземанията, респективно срещу изискуемостта им.

По възражението за давност в тежест на ищеца е да установи настъпването на обстоятелства, водещи до спиране или прекъсване на давността по чл. 115 ЗЗД и чл. 116 ЗЗД.

Като безспорни между страните и ненуждаещи се от доказване са отделени следните обстоятелства, че: 1/ към правоотношението са приложими ОУ на ищеца за 2016 г., които са публикувани в описаното в исковата молба печатно издание на посочената дата; 2/ изготвяне на фактурите и тяхното оповестяване по реда, предвиден в ОУ; 3/ че ответникът е собственик на топлоснабдения имот; 4/ имотът е топлофициран, доставя е топлинна енергия за спорния период и за имота е извършвана услугата дялово разпределение за процесния период; 5/ стойността на топлинната енергия и на цената на дяловото разпределение за процесния период.

Спорно на първо място е дали ответникът е клиент на топлинна енергия за исковия период, като в тази връзка съдът приема следното:

Съгласно § 1, т. 2а от ДР на ЗЕ (приложима редакция след 17.07.2012 г.)

"Битов клиент" е клиент, който купува електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване, или природен газ за собствени битови нужди. Според [чл. 153, ал. 1 ЗЕ](#) (редакция след 17.07.2012 г.) всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на топлинна енергия и са длъжни да монтират средства за дялово разпределение по [чл. 140, ал. 1, т. 2 ЗЕ](#) на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за топлинна енергия при условията и по реда, определени в съответната наредба по [чл. 36, ал. 3 ЗЕ](#).

Съгласно задължителните разяснения на [ТР № 2/17.05.2018 г.](#) по тълк. д. № 2/2017 г. по описа на ОСГК, ВКС, освен посочените в [чл. 153, ал. 1 ЗЕ](#) правни субекти (собствениците и титулярите на ограничено вещно право на ползване върху топлоснабдения имот), и трети лица, ползващи имота по силата на договорно правоотношение, могат да бъдат носители на задължението за заплащане на доставената топлинна енергия за битови нужди към топлопреносното предприятие, когато между тези трети лица и топлопреносното предприятие е сключен договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за същия имот, през времетраенето на който ползвателят е клиент на топлинна енергия за битови нужди и дължи цената ѝ на топлопреносното предприятие. Сключването на договора с третото лице следва да се докаже с всички допустими по ГПК доказателствени средства, например с откриване на индивидуална партида на ползвателя при топлопреносното дружество.

В мотивите на тълкувателното решение е посочено, че предоставяйки съгласието си за топлофициране на сградата, собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване са подразбираните клиенти на топлинна енергия за битови нужди, към които са адресирани одобрените от ДКЕВР публично оповестени общи условия на топлопреносното предприятие. С оглед на изложеното, собственикът или титуляр на вещно право на ползване в имот, под режим на етажна собственост, по презумпция на закона се смята потребител и на отдадена от сградната инсталация и отоплителните тела на общите части на сградата топлинна енергия. Достатъчно е взето решение на Общото събрание на етажните собственици за присъединяване към топлопреносната мрежа, за да бъде всеки етажнен собственик потребител на постъпилата в сградата топлинна енергия.

В случая е безспорно между страните, че през процесния период ответникът е собственик на описания в исковата молба топлоснабден имот.

Това обстоятелство се установява и от приетия като доказателство по делото нотариален акт за продажба на недвижим имот № 191, том 4, рег. № 9740, дело 693/2006 г., съставен от нотариус З.Т., в който е обективиран договор за покупко-продажба, сключен между Р.М.Т. и Д. Д. П., по силата на който Д. Д. П. е придобил собствеността върху апартамент № 32, находящ се в гр. София, ул. „Р.Ж.“ № 5, бл. А, вх. В, ет. 6.

По делото е прието и заявление-декларация от 29.01.2008 г. от Д. Д. П. до ищцовото дружество, в което е обективирано искане за откриване на индивидуална партида при ищеца на името на ответника за доставка на топлинна енергия до апартамент № 32, находящ се в гр. София, ул. „Р.Ж.“ №

5, бл. А, вх. В, ет. 6.

Както се посочи, в разпоредбата на чл. 153, ал. 1 ЗЕ е уреден презумптивният неформален договор за доставка на топлинна енергия за битови нужди при общи условия, възникващ по силата на закона с оглед притежавано от потребителя право на собственост или вещно право на ползване. Нормата на чл. 150, ал. 1 ЗЕ регламентира продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на потребители (клиенти) на топлинна енергия за битови нужди, като постановява, че тя се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от ДКЕВР, в които се урежда съдържанието на договора. Договорното правоотношение по продажба на топлинна енергия при общи условия възниква между топлопреносното предприятие и потребителя (клиента), по силата на закона - чл. 150 ЗЕ, без да е необходимо изрично изявление на ответника – потребител, включително и относно приемането на Общите условия, в който смисъл е и съдебната практика - решение № 35/21.02.2014 г. по гр. д. № 3184/2013 г. по описа на ВКС, III г. о., както и сключването на писмен договор с топлофикационното предприятие.

С оглед тази нормативна уредба съдът приема, че между главните страни по спора за процесния период е сключен договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди при публично известни общи условия за продажба, каквито са Общите условия на ищеца от 2016 г., одобрени с решение № 0У-1/27.06.2016 г. на КЕВР, публикувани във вестник "Монитор" от 11.07.2016 г., в сила от 11.08.2016 г., които са представени по делото, което правоотношение е възникнало по силата на закона предвид качеството на ответника на собственик на имота през исковия период, поради което именно той е задължено лице за заплащането на стойността на доставяната до жилището топлинна енергия при доказана реална доставка на същата.

Съгласно чл. 139, ал. 1 ЗЕ разпределението на топлинната енергия в сграда - етажна собственост, се извършва по система за дялово разпределение. Начинът за извършване на дяловото разпределение е регламентиран в ЗЕ (чл. 139 - чл. 148) и в Наредбата за топлоснабдяването.

В разпоредбата на чл. 156 ЗЕ е регламентирано уреждане на отношенията между топлопреносното предприятие и потребителите на топлинна енергия в сгради – етажна собственост, въз основа на принципа за реално доставената на границата на собствеността топлинна енергия, като всеки потребител дължи заплащането на реално потребената въз основа на отчетните единици топлинна енергия от средствата за дялово разпределение, монтирани на отоплителните тела в жилището и съответната част от стойността на топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация.

От събраните по делото доказателства се установява, че сградата, в която се намира процесният имот е топлоснабдена.

Установява се, че на проведено общо събрание на етажните собственици е взето решение да бъде сключен договор за извършване на услугата дялово разпределение с "Техем Сървисис" ЕООД, какъвто е представен по делото – договор № 2395/24.06.2002 г., както и че през исковия период "Техем Сървисис" ЕООД е осъществявало дяловото разпределение на

топлинната енергия в сградата в режим на етажна собственост, в която се намира процесният апартамент и е съставяло изравнителните сметки след края на всеки отоплителен сезон, в която връзка са приети индивидуални справки за периода 01.05.2018 г. – 30.04.2019 г., 01.05.2019 г. – 30.04.2020 г., както и документи за годишен отчет на измервателните уреди.

Относно количеството и цената на топлинната енергия между страните не съществува спор, като и в проведено на 25.09.2023 г. открито съдебно заседание процесуалния представител на ответника изрично заявява, че не оспорва, че количеството топлинна енергия, посочено в исковата молба е доставено в имота, описан в исковата молба.

От заключението на съдебно – счетоводната експертиза (ССЧЕ), неоспорена от страните, която съдът кредитира като компетентно изготвена и неопровергана от други доказателства по делото, се установява, че начислената сума за ТЕ за периода 01.05.2018 г. – 30.04.2020 г. е в размер на 1006,33 лв. С плащане от 19.11.2018 г. е погасено задължение в размер на 92,12 лв. Остатъкът е в размер на 914,21 лв., дължим за процесния период, като не се установява той да е заплатен. Дължимите суми за дялово разпределение за периода м. 02.2019 г. – 04.2020 г. са в размер на 35,22 лв. Съобразно иска мораторната лихва върху главницата за ТЕ за периода от 15.09.2019 г. до 08.12.2021 г. е в размер на 181,02 лв. При изслушване на вещото лице същото уточнява, че задължението за ТЕ за периода м. 05.2018 г. – 09.2018 г. е в размер на 183,73 лева.

Безспорно е между страните, че за периода от 01.05.2018 г. - 30.04.2020 г. за топлоснабден имот находящ се в гр. София, ул. „Р.Ж.“ № 5, бл. А, вх. В, ет. 6, ап. 32, абонатен номер ****, е доставена топлинна енергия на стойност 914,21 лв. Ето защо съдът приема иска за главница за топлинна енергия за основателен в претендирания размер.

Ответникът, в срока по чл. 131 ГПК, е направил възражение за погасяване на вземанията по давност, по което съдът приема следното:

Задълженията на потребителя за заплащане стойността на топлинната енергия са такива за периодични плащания, тъй като са налице повтарящи се през определен период от време однородни задължения, чийто падеж е уговорен в общите условия на ищцовото дружество, като не е необходимо плащанията да са еднакви по размер (така ТР № 3/18.05.2012 г. по тълк. д. № 3/2011 г. по описа на ОСГК на ВКС). Същите се погасяват с изтичане на тригодишен давностен срок.

Съгласно чл. 114, ал. 1 ЗЗД давността започва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо, а в чл. 114, ал. 2 ЗЗД е предвидено, че ако е уговорено вземането да става изискуемо след покана, давността започва да тече от деня, в който задължението е възникнало.

Разпоредбата на чл. 116, б. "б" ЗЗД предвижда, че давностният срок се прекъсва с предявяване на иск относно вземането. Според Общите условия за продажба на топлинна енергия от "Топлофикация София" ЕАД от 2016 г., купувачите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия в 45 - дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят.

Тъй като настоящият иск се счита предявен от момента на подаване на

исковата молба – 28.01.2022 г., от която дата давността е прекъсната, като в периода от 13.03.2020 г. до 20.05.2020 г. срокът на погасителната давност е спрял да тече на основание чл. 3, т. 2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците, във връзка с § 13 от ПЗР на ЗИД на Закона за здравето (обн. ДВ, бр. 44/2020 г., в сила от 14.05.2020 г.). Ето защо, вземанията на ищеца, станали изискуеми преди 20.11.2018 г. (с прибавяне на 69 дни, през които давност не е текла), са погасени по давност. В случая това са вземанията за периода м. 05.2018 г. - м. 09.2018 г. включително, тъй като вземането за м. 09.2018 г. е станало изискуемо на 15.11.2018 г., или непогасени са вземанията за периода м. 10.2018 г. – м. 04.2020 г. Въз основа на приложените по делото документи и данните от ССЧЕ, уточнено от вещото лице Н. в открито съдебно заседание на 11.03.2024 г., съдът приема, че непогасена по давност е сумата от общо 730,48 лв. за периода 01.10.2018 г. – 30.04.2020 г., до който размерът искът за главница е основателен и следва да бъде уважен, при липса на данни за извършено плащане, съответно отхвърлен за разликата до пълния предявен размер от 914,21 лв.

Като законна последица от уважаването на иска, върху главницата следва да се присъди и законна лихва от датата на подаване на исковата молба – 28.01.2022 г. до окончателното плащане.

По претенцията за услугата за дялово разпределение за периода:

Установява се от представените по делото доказателства, че сградата, в която се намира жилището на ответника, е била присъединена към топлопреносната мрежа. От събраните в хода на производството доказателства е установено, че услугата е извършвана през процесния период от "Техем Сървисис" ЕООД. В отношенията между страните са приложими общите условия, приети по делото като доказателство, като според тези условия редът и начинът на заплащане на услугата "дялово разпределение" се определя от продавача, съгласувано с търговците, извършващи услугата дялово разпределение. Според чл. 22 ОУ услугата "дялово разпределение" се заплаща на продавача – "Топлофикация София" ЕАД, от което следва, че именно на ищцовото дружество следва да бъдат заплатени сумите за дялово разпределение за процесния период.

Доколкото съдът достига до извод, че страните са били обвързани от договорно правоотношение през периода, а от доказателствата по делото е установено, че услугата е извършвана, следва да се приеме, че цената на същата е дължима на ищеца. Ето защо и този иск е доказан по основание и по размер за сумата от 35,22 лв., която се доказва от експертните заключения. Началната дата, за която се претендира цена на услуга за дялово разпределение е м. 02 2019 г., поради което няма вземания, които да са погасени по давност и искът е основателен в пълен размер, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба – 28.01.2022 г. до окончателното плащане.

По иска за обезщетение за забава върху главницата за цена на топлинна енергия:

По отношение режима на забавата за дължими суми за топлинна

енергия за периода са приложими Общите условия към договора, одобрени с Решение № 0У-1 от 27.06.2016 г. на КЕВР, в сила от 11.08.2016 г. Съгласно чл. 33, ал. 1 от Общите условия от 2016 г., клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Лихва за забава обаче на основание чл. 33, ал. 3, вр. ал. 2 вр. чл. 32, ал. 3 от общите условия от 2016 г. започва да се начислява единствено след 45-дневен срок след отчитане на средствата за дялово разпределение и изготвяне на изравнителните сметки от търговеца, доколкото падежът на задължението за заплащане стойността на ТЕ е изрично определен – с изтичане на 45-дневен срок след изготвяне на изравнителните сметки след края на отоплителния сезон. Предвижда се лихва да се дължи след установяване окончателния размер на задължението, с оглед което и след настъпване на падежа купувачът изпада в забава и дължи обезщетение в размер на законната лихва. Следователно, задълженията за заплащане стойността на доставената енергия са възникнали като срочни, поради което поставянето на потребителя в забава не е обусловено от отправяне на покана от страна на кредитора или от публикуване на общата фактура на интернет - страницата на дружеството. Лихва за забава се дължи само върху непогасената по давност главница – чл. 119 ЗЗД. Съдът прие, че дължимата главница за топлинна енергия е в размер на 730,48 лв. за периода м. 10. 2018 г. – м. 04. 2020 г. За вземането за м. 10.2018 г. – 04.2019 г. лихва се дължи от 15.09.2019 г. до 08.12.2021 г., а за вземанията за периода м. 05. 2019 г. – м. 04. 2020 г. лихва се дължи от 15.09.2020 г. до 08.12.2021 г. Съобразявайки погасената по давност част от главницата, момента на изпадане в забава за заплащане на задължението по всяка от изравнителните сметки, ССЧЕ и с помощта на онлайн калкулатор, съдът изчисли на основание на чл. 162 ГПК, че искът за лихва за забава е основателен за сумата от 168,28 лв., до която следва да бъде уважен, при липса на данни за извършено плащане, съответно отхвърлен за разликата до пълния предявен размер от 181,02 лв.

По иска за лихва за забава върху цената на услугата за дялово разпределение на ТЕ:

По отношение на цената за услугата дялово разпределение липсва предвиден срок за плащане от страна на потребителя на топлинна енергия, поради което длъжникът изпада в забава след покана – арг. чл. 84, ал. 2 ЗЗД. По делото не са представени доказателства за отправена покана от кредитора за плащане на това задължение от дата, предхождаща исковата молба, поради което акцесорната претенция за сумата от 7,12 лв. е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

По разноските:

С оглед изхода от спора право на присъждане на разноси възниква и за двете страни съразмерно на уважената, респективно отхвърлената част от исковете.

Ищецът претендира разноси в общ размер на 750 лв., както следва: 50 лв. държавна такса, 200 лв. - депозит за експертиз, 400 лв. - депозит за особен представител и 100 лв. - юрисконсултско възнаграждение, определено от съда по реда на чл. 78, ал. 8 ГПК в минимален размер.

На основание чл. 78, ал. 1 и ал. 8 ГПК, съразмерно с уважената част от

исковете, ответника следва да заплати на ищеца сумата от 611,24 лв.

От страна на ответника не се претендират разноски, освен за внесения депозит за особен представител, за което вече е издаден разходен касов ордер, поради което съдът не присъжда такива.

Мотивиран от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Д. Д. П., гражданин на ИР., роден на ***** г., да заплати на „Т.С.“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. "ЯСТР." № ****, по предявените искове с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 149 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД сумите в размер на **730,48 лева**, ведно със законна лихва за периода от 28.01.2022 г. до изплащане на вземането, представляваща стойност на незаплатена топлинна енергия за периода от 01.10.2018 г. - 30.04.2020 г. за топлоснабден имот находящ се в гр. София, ул. „Р.Ж.“ № 5, бл. А, вх. В, ет. 6, ап. 32, абонатен номер ****, **168,28 лева** - мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия за периода от 15.09.2019 г. до 08.12.2021 г., **35,22 лева**, ведно със законна лихва за периода от 28.01.2022 г. до изплащане на вземането, представляваща стойност на услугата дялово разпределение за периода от м. 02.2019 г. до м. 04.2020 г.

ОТХВЪРЛЯ предявените от „Т.С.“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. "ЯСТР." № ****, срещу Д. Д. П., гражданин на ИР., роден на ***** г., искове с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 149 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, за осъждане на Д. Д. П. да заплати на „Т.С.“ ЕАД сумата над 730,48 лв. до пълния предявен размер от 914,21 лв. - цена на доставена от дружеството топлинна енергия за периода от 01.05.2018 г. - 30.09.2018 г. за топлоснабден имот, находящ се в гр. София, ул. „Р.Ж.“ № 5, бл. А, вх. В, ет. 6, ап. 32, абонатен номер ****; сумата над 168,28 лв. до пълния предявен размер от 181,02 лв. - мораторна лихва за периода 15.09.2019 г. – 08.12.2021 г. върху главницата за топлинна енергия, както и сумата от 7,12 лв. - мораторна лихва за периода 31.03.2019 г. – 08.12.2021 г. върху цената на услугата за дялово разпределение на топлинна енергия.

ОСЪЖДА Д. Д. П., гражданин на ИР., роден на ***** г., да заплати на „Т.С.“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. "ЯСТР." № ****, на основание чл. 78, ал. 1 и ал. 8 ГПК, сумата от 611,24 лв. - разноски по делото съразмерно на уважената част от исковете.

Решението е постановено при участието на трето лице - помагач "Т ехем Сървисис" ЕООД, ЕИК *****, на страната на ищеца.

Решението може да бъде обжалвано пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____